Про застави Абортоборства

Слід нарешті грунтовно викласти всі ціннісні застави для ціннісної боротьби з внутрішньоутробними вбивствами. Це необхідно як для цінностей самих по собі, а саме для ще одного їх підкріплення і посилення, так і для людей, які до цінностей не належать, не знають їх, а ба навіть ворогують зі ними.

Внутрішньоутробне вбивство є злодійством першочергово через те, що є вбивством просто за визначенням невинної, а, як слід, і не гідної смерті людини. Це одночасно і найпростіша і найгрунтовніша застава неприйняття подібного дійства. Чинити зло бо проти людини того негідної є очевидно неприйнятною справою.

Окремо засуджуються деякі особливі випадки подібних вбивств, у яких вони чиняться виходячи з того, ким саме узачалась людина, яку хочуть вбити, до прикладу через стать чи якісь тілесні вади і хвороби. Подібні випадки є однією з найгірших мерзот, бо являють собою не просто вбивство негідної того людини, а цілеспрямоване відбракування живої істоти. Тим паче огидним це є через те, що те мерзотне дійство часто стоїть на відверто лицемірних і брехливих заставах начебто "піклування" про сім'ю, батьків, суспільство, а, особливо про ту людину, яку хочуть вбити, і це то при тому, що під приводом цієї брехні чиниться ледь чи не найгірша наруга над тією самою людиною. А служить те лицемірство якраз таки відбраковуванню, бо значна частина цього брехливого "піклування" зводиться до якихось тілесних вад чи хвороб, що, по правді, призводить до відверто дикунських, тваринних і природницьких лже-цінностей, по яким слабких чи хворих людей начебто "можна" винищувати і відбраковувати.

Ще однією заставою для ціннісного абортоборства є опосередкована майбутнім небезпека подібної мерзоти, а саме небезпека обезлюднення ненароджених людей. Справа в тому, що приймання мерзоти внутрішньоутробного вбивства веде до викривлення самого свідомісного сприйняття людей на зародковому стані розвидку, а саме до відділення їх сприйняття спочатку від інших людей, себто заперечення їх людяності, а потім й від істот взагалі. Тим паче подібна небезпека є вагомою, що подібне викривлення дуже швидко перестає бути просто наслідком, а перетворюється на одну з причин мерзот внутрішньоутробних вбивств, так як подібне свідомісне викривлення використовується для обгрунтування начебто "прийнятності" внутрішньоутробного вбивства.

Сам такими є застави ціннісної боротьби з внутрішньоутробними вбивствами.

Необхідні зміни у вигляді і основах громадянства

Питання, яке навіть у мирні часи було досить важливим, у часи війни у своїй важливості стало ще більш виразним. Справа у тому, що той вигляд громадянства, який воно має у сучасному світі, криє у собі численні небезпеки і труднощі для держави і суспільства, як ціннісні, так і цілком прикладні. Проте у цьому дописі я буду казати про труднощі саме військового часу, які пов’язані з громадянством, бо саме це питання є нині найважливішим з усіх можливих у цій темі.

Головні труднощі, пов’язані з громадянством під час війни, ясна річ стосуються військового призову і забезпечення людей у їх потребах, що потребує значних вкладень, які проте потрібні у такий час в першу чергу війську. Так вже склалось, що громадянство у сучасному вигляді є одночасно і несправедливим і неприкладним: Воно бо одночасно змушує людей виконувати ті обов’язки, на які люди не могли піти свідомо, і накладає на державу обов’язок тягнути на собі шкідливий їй тягар у вигляді людей, які одночасно не мають перед державою ніяких заслуг і ніяк не служать державі.

Стосовно першого ось що скажу: Несправедливі нині обов’язки громадянина тому, що нині громадянство одночасно і дається саме по собі(при народжені) і не може бути відсутнім у людини, себто людина не обирає ті права і обов’язки, які їй надаються і накладаються на неї. Саме відсутність свідомого вибору є несправедливим.

Стосовно другого ось що скажу: Неприкладним(І ще раз несправедливим) сучасне громадянство є тому, що видається у тому числі тим людям, які того не гідні або просто видавання громадянства яким є дурним і недієвим: до прикладу це люди, які напряму виступають проти держави, або які не хотіли і не хочуть виконувати своїх обов’язків, накладених на них. До того ж держава все ще повинна забезпечувати цих людей безкоштовними послугами і державними виплатами.

Вирішенням вище названих труднощів я бачу той вибір, який, буду чесним, я взяв у інших людей, а не прийшов до нього сам. Я кажу про той вибір, коли громадянство є привілеєм, який кожна людина буде обирати у вже свідомому віці в обмін на виконання обов’язків, пов’язаних з громадянством, а саме:

1: Обов’язкова служба на державних установах(До прикладу на державних заводах) або у війську(Або володіння особливими заслугами перед державою: до прикладу усім ветеранам сучасної війни буде надане громадянство).
2: Не йти напряму проти Справжніх Цінностей.
3: Виплата податків(Якщо немає особливих постанов, які звільняють людину від податків).

І інші обов’язки, які наразі не так важливі для повного перечислення, бо наразі важливо показати саму основу нового вигляду громадянства а не усі його деталі.

У цей же час треба виділити і створити нову верству населення - населення без громадянства. Це люди, які або добровільно відмовились від громадянства і виконання

обов’язків або відмовилися отримувати громадянство з настанням віку, коли перед ними буде поставлений такий вибір, або яких було позбавлено громадянства за рішенням суду. На таких людей не будуть накладатися обов’язки окрім порядності і непорушення законодавства, проте ці люди будуть позбавлені значної кількості прав окрім найосновніших(до прикладу вони все ще будуть мати право на захист від посягань). От до прикладу деякі права, яких ці люди будуть позбавлені:

1: Права на підприємницьку діяльність у країні(Якщо тільки немає особливого державного розпорядження, яке дозволяє чіткому негромадянину вести таку діяльність)
2: Права на більшість можливих державних виплат.
3: Права на будь які безкоштовні послуги за вийнятком деяких особливих випадків(до прикладу у разі потреби у невідкладному лікуванні).
4: Права на просування у владу.
5: Права на просування по службі.
6: Права на купівлю нерухомого майна.
7: Права на купівлю бойового спорядження і зброї за вийнятком дрібної, по типу пістолета.

І деяких інших прав.

Загалом суть така: Людям треба дати вибір і дозволити у будь яку мить переходити між обидвома верствами населення за вийнятком часів війни, коли треба дозволити лише перехід з негромадян у громадян, але не навпаки.

Про Рівнонародщину і розчарування у звичному Націоналізмі.

Про недоліки звичного Націоналізму і в особливості його втілення в Українській державі:

Перед розмовою про Рівнонародщину, цю річ, виведену мною, безумовно варто розповісти про те, чому саме я відмовився ставати звичайним Націоналістом, і про моє загальне відношення до звичайного Націоналізму. Саме тому я буду говорити зараз саме про це і виводжу це в окремий розділ.

Головним недоліком звичайного Націоналізму я вбачаю його безнадійний у своїй невиліковності народний егоїзм і лицемірство, коли захищається самобутність, гідність і спадщина лише якогось одного умовного народу, у той час як подібні речі іншого народу не просто не захищаються а на навпаки - скоріш за все підлягають понищенню або повливанню у той умовний народ, який захищає той чи інший звичайний Націоналістичний рух. І звісно, що у звичайному Націоналістичному світогляді якогось умовного руху, який захищає умовний народ, який є, як то кажуть, “Титульним” у державі, інший умовний народ, який не відноситься до “Титульного”, проте є корінним або просто живе на своїй землі з давнини, не має права на свою незалежність від “Титульного” народу і його держави.

Якщо ж казати з більш прикладної сторони погляду і казати про якусь чітку країну і чітких Нацоналістів, то безумовно треба казати про Україну і її випадок, бо саме він є найбільш близьким і важливим через те, що він, власне, безпосередньо стосується України. Так от, випадок такий: Ведуться дії по штучному Українщенню, які хай іноді і справедливі, а якщо казати чіткіше, то справедливі вони по відношенню до поросіщенних Українців, але часто стають непристойним дійством, яке йде проти честі і істинних цінностей, бо посягає на самобутність і гідність інших народів, будь то Угрів, Русинів, Румун, Кримських Греків і Татар, Болгар чи інших малих народів сучасної Держави Україна. Вище згаданим народам відмовляється у можливості жити поза Українського світу і у можливості створення власних держав, і це при тому, що мови цих народів не є рівними Українській у сучасній Державі Україна і у своїй цінності у цій Державі Українці самі по собі стоять вище за ті народи. А це ще лишень те, як все склалось у державі самій по собі, без погляду на якісь чіткі течії і рухи, які є Націоналістичними: Там то відношення до тих народів, скоріш за все, ще більш пригноблиницьке.

І це ще я не розповідав про те, що так склалось багато в чому через те, що землі тих народів були спочатку захоплені Комуністами, цими ворогами справжніх цінностей, а потім були штучно приєднані до УССР задля зручності управління, наслідком чого потім і стали ті речі, про які я вже писав вище.

Насправді про складну і неоднозначну суть сучасного Українського Націоналізму я можу казати і розписувати свої роздуми ще досить довго, проте для загального розуміння допису це не так важливо, до того ж це занадто сильно перетягнуло б увагу на чітко Український

випадок і на чітко Націоналізм, у той час як насправді саме обговорення Рівнонародщини є більш цінним і важливим.

Про Рівнонародщину:

Рівнонародщина, ця річ, створена мною, повинна одночасно стати супроти звичайного Націоналізму і стати йому заміною, а все ось чому: Рівнонародщина загалом сама є Націоналізмом, просто не звичайним і позбавленим кордонів - себто це той Націоналізм, який не стосується лишень якогось одного чіткого народу, а стосується одразу всіх.

Рівнонародщина несе у собі такі цінності, які мають такий вигляд: Рівнонародщина визнає, що всі народи і мови є рівноцінно важливими, що кожен народ має право на свою державу, що “Лінгви Франки” повинні бути послабленими у своєму впливі або й зовсім зведені на нівець, що посадовчий одяг, назви посад, загальний вигляд і інші подібні речі повинні відповідати народному складу і мовам держави і що треба сприяти збереженню усіх мов і народів.

Головна ж ціль Рівнонародщини як цінності - це перемога над народним повливанням і понищенням, себто досягання того світу, де зникнення мов і народів, яке було таким поширеним протягом усього життя світу, було б зведене на нівець.

Загалом чеснота Рівнонародщини витікає з загальних Справжніх Цінностей, створених і зібраних мною, бо вигляд Рівнонародщини і саме її існування є прямим наслідком цінностей і роздумів про перемогу над природою і смертю, себто тих цінностей і чеснот, які у багато чому і є тим найголовнішим, на чому стоять Справжні Цінності.